

Vrchní soud v Olomouci

prostřednictvím

Krajského soudu v Ostravě

Havlíčkovo nábř. č. 34
728 81 Ostrava 1

Ke sp. zn. KSOS 25 INS 10525 / 2016
32 ICm 2315/2017 (C23)

V Brně dne 11. 2. 2019

Žalobce: **Ing. Lee Louda**, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, **insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.**, IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále také jen „insolvenční správce“)

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování **DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář**, Brno, Hlinky 118, PSČ 603 00, datová schránka: mcbpt3u

Žalovaný č. 1: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, IČ: 72080043
sídlím Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

Žalovaný č. 2: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, IČ: 72080043
sídlím Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1

Žalovaný č. 3: **Specializovaný finanční úřad**, IČ: 72080043
sídlím Kpt. Jaroše 1000/7, 170 00 Praha 7

Odvolání žalobce proti Doplnujícímu rozsudku ze dne 15.1.2019, č. j. 32 ICm 2315/2017-121

Podepsáno elektronicky
Zasláno datovou schránkou

I. Úvod

1. Krajský soud v Ostravě rozhodl Rozsudkem ze dne 27. 3. 2018, č. j. 32 ICM 2315/2017-77, který byl žalobci doručen dne 20. 4. 2018 tak, že ve výrocích I. – XVIII. zamítl návrhy žalobce, aby soud určil, že poskytnutí specifikovaných peněžitých plnění na účet žalovaných je vůči věřitelům neúčinné, a aby žalovaní byli povinni zaplatit do majetkové podstaty dlužníka **Správa pohledávek OKD, a.s.**, IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále také jen „**Dlužník**“) specifikované částky, a ve výroku XIX. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (dále jen „**Rozsudek**“).
2. Na základě odvolání žalobce a žalovaných č. 2 a č.3 bylo zahájeno řízení o odvolání před Vrchním soudem v Olomouci, který ale vrátil spis Krajskému soudu v Ostravě spolu s přípisem č.j. 14 VSOL 402/2018-114 s odůvodněním, že nebyl dosud vyčerpán celý předmět řízení.
3. Krajský soud v Ostravě v reakci na tuto skutečnost rozhodl napadeným Doplnujícím rozsudkem ze dne 15.1.2019, č. j. 32 ICM 2315/2017-121 („**Doplnující rozsudek**“)
4. Žalobce tímto podává **odvolání proti Doplnujícímu rozsudku v celém rozsahu** (výrok o nákladech řízení je závislý na výrocích I. – IV. a samostatně neobstojí) ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen jako „**OSŘ**“), neboť má za to, že Doplnující rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení této věci.

II. Rekapitulace

5. Žalobce si nejprve dovoluje shrnout **skutkový stav**, když tento je mezi stranami nesporným:
 - i. insolvenční řízení bylo **zahájeno** na návrh Dlužníka dne **3. května 2016**;
 - ii. úpadek byl zjištěn usnesením insolvenčního soudu dne 9. května 2016;
 - iii. Dlužník ve dnech **24 a 26. května 2016** provedl ze svých bankovních účtů (uvedených v článku I. bod 3 žaloby) na účet žalovaných platby jakožto **zálohy na daň z příjmu zaměstnanců** dlužníka za měsíc duben 2016 (dále jen „**Platby**“);
 - iv. Platby byly provedeny **z prostředků na účtu Dlužníka** (tvrzení žalobce uvedené v článku I. bod 3 žaloby potvrdil žalovaný při jednání jako nesporná a nesporná tvrzení účastníků vzal následně soud za svá, jak plyne z Rozsudku).
6. V průběhu řízení před prvostupňovým soudem soud v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. 30 Cdo 629/2005, aniž by vydával rozhodnutí, přibral žalovaného 2. a 3. do řízení, neboť platby specifikované ve výroku rozhodnutí I. a II. byly provedeny ve prospěch Finančního úřadu pro hlavní město Prahu – žalovaného 2. a platby X. a XI. byly provedeny ve prospěch Specializovaného finančního úřadu – žalovaného 3.
7. Navzdory tomu, že žalovaní rozporovali den vzniku jejich pohledávek, které byly Platbami Dlužníkem uhrazeny, žalobce znova poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ve kterém soud jasně uzavřel, že „*zákon o daních z příjmů spojuje povinnost plátce srazit a odvést zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti s vyplacením příslušného příjmu nebo s jeho zúčtováním*“ přičemž „*Uvedená daňová povinnost tak vzniká, pokud nastane kterákoliv z těchto dvou možností*“ (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 81/2008).“ Výše uvedené znamená, že povinnost plátce srazit a odvést zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti vzniká vyplacením příjmu

jednotlivým poplatníkům, případně zúčtováním tohoto příjmu, a to podle toho, která z těchto skutečností nastala dříve. U Dlužníka došlo nejdříve k zúčtování příjmů zaměstnanců, a to již zhotovením dokladů označených v tabulce obsažené v žalobě, přičemž všechny tyto doklady byly **vydány ještě před vydáním rozhodnutí o úpadku**.

8. **Pohledávka žalovaných za žalobcem vznikla před vydáním rozhodnutí o úpadku**, tedy před zahájením insolvenčního řízení vedeného ohledně Dlužníka. Navzdory tomu, že žalobce je přesvědčen, že důkazní břemeno prokázání vzniku pohledávek žalovaných unesl, z důvodu procesní jistoty v rámci svého stanoviska ze dne 4. 10. 2017 navrhl, aby pokud by měl soud za to, že ani tyto doklady neprokazují tvrzení žalobce o zúčtování mezd za duben 2016 před úpadkem Dlužníka, či že žalobce neunáší břemeno tvrzení, nechť je žalobce vyzván v souladu s ustanovením § 118a odst. 1 a 3 OSŘ. V rámci jednání ze dne 19. 10. 2017 bylo z důkazů na návrh žalobce přečteno i vyjádření společnosti BDO Audit, s.r.o., v němž auditor Dlužníka potvrdil tvrzení žalobce, že úhrn příjmů ze závislé činnosti byl Dlužníkem zaúčtován dne 6. května 2016, čímž došlo k zúčtování mezd za duben 2016, v tento den tak pohledávky žalovaných tak vnikly, což bylo před vydáním rozhodnutí o úpadku.
9. Soud v rámci nalézacího řízení správně zjistil, že *[p]ohledávky žalovaných nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou podle ust. § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, neboť vznikly před rozhodnutím o úpadku dlužníka* (viz bod 32. Rozsudku).
10. Podle § 205 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InsZ**“) platí, že pokud podal návrh dlužník, pak náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníku patřil ke dni zahájení řízení (tedy ke dni 3. 5. 2016).
11. **Lze tedy shrnout, že Dlužník uhradil z majetkové podstaty po zahájení insolvenčního řízení pohledávky žalovaných, která vznikla před zjištěním úpadku). Toto jednání zakazuje § 111 odst. 1 InsZ, pokud nestanoví InsZ jinak – tedy hradit lze pouze v rozsahu a za podmínek stanovených právě InsZ.**
12. Platby nesplňují zákonem stanovené výjimky (§ 111 odst. 2 InsZ), jichž se netýká omezení Dlužníka v nakládání s majetkovou podstatou a jsou tak právními úkony, jež Dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v ustanovení § 111 InsZ. Žalobce rovněž dodává, že pohledávky za majetkovou podstatou vyjmenovává insolvenční zákon v ust. § 168 IZ, přičemž daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění, pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na důchodové spoření jsou pohledávkami za podstatou výlučně tehdy, **pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku**.
13. Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že Platby jsou v souladu s ustanovením § 111 odst. 3 InsZ vůči věřitelům neúčinné. Žalobce se tak žalobou, o níž Krajský soud v Ostravě rozhodl Rozsudkem, domáhal v souladu s ustanovením § 235 odst. 2 InsZ určení Plateb jako právních úkonů (jednání) vůči věřitelům Dlužníka neúčinných.
14. Podle ustanovení § 237 odst. 1 InsZ mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch, povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů. V souladu s ustanovením § 239 odst. 4 InsZ náleží veškerá plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty Dlužníka s právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůřčí žalobě vyhověno. V souladu s těmito ustanoveními se žalobce žalobou současně kromě vyslovení neúčinnosti Plateb domáhal rozhodnutí o povinnosti žalovaného vrátit peněžitá plnění, které bylo na základě napadených právních úkonů (Plateb) žalované poskytnuto.
15. Doplnujícím rozsudkem bylo rozhodnuto o části žalobního petitu vůči žalovanému č. 1. Vzhledem k tomu, že Doplnující rozsudek doplňuje původní Rozsudek, který je založen na nesprávném právním posouzení věci, podává žalobce toto odvolání též proti Doplnujícímu

rozsudku z obdobných důvodů, z jakých bylo podáno žalobcem odvolání proti samotnému Rozsudku, neboť podle názoru žalobce je Doplňující rozsudek nezbytné vnímat spolu s Rozsudkem jako jeden celek.

16. Krajský soud v Ostravě posoudil výše nadepsaný skutkový stav v rozporu s výše shrnutým právním posouzením žalobce, a to s následujícím odůvodněním:
 - i. peněžní prostředky na účtu Dlužníka nebyly součástí majetkové podstaty Dlužníka, neboť se jednalo o peněžní prostředky zaměstnanců,
 - ii. pohledávka správce daně představující zálohu za daň z příjmu hrazenou ze mzdy zaměstnanců Dlužníka vznikla finančním úřadům za zaměstnanci - jinými slovy – správce daně je věřitelem zaměstnanců, nikoliv Dlužníka;
 - iii. skutkové okolnosti Rozsudků Vrchního soudu v Praze sp. zn. 104 VSPH 791/2016 a sp. zn. 102 VSPH 791/2016 byly údajně zcela rozdílné.
17. Jak níže žalobce rozvede, je přesvědčen, že výše uvedený názor Krajského soudu v Ostravě představuje nesprávné právní posouzení věci, a nad to je Doplňující rozsudek (stejně tak jako Rozsudek) nepřezkoumatelný, neboť se soud s řadou argumentů žalobce vůbec nevypořádal.

III.

Nutnost aplikace Rozsudků VS v Praze

18. Žalobce v rámci své argumentace odkazoval rovněž na obdobnou judikaturu Vrchního soudu v Praze, v níž se soud zabýval charakterem povinností hradit veřejné zdravotní pojištění a pojištění na sociální zabezpečení zaměstnavatele v úpadku za zaměstnance. Navzdory tomu, že se jedná o zcela obdobný skutkový stav (hrazení pohledávek zaměstnavatele vzniklé před úpadkem, přičemž tyto pohledávky jsou odvozy za zaměstnance vznikající ze zákona) Krajský soud v Ostravě usoudil, že v Rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 104 VSPH 791/2016 (dále jen „**Rozsudek VS I**“) a v Rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 102 VSPH 853/2016 (dále jen „**Rozsudek VS II**“, Rozsudek VS I a Rozsudek VS II dále společně jen jako „**Rozsudky VS**“) se Vrchní soud v Praze nezabýval charakterem povinnosti hradit veřejné zdravotní pojištění, přestože veřejnoprávní předpisy upravující veřejné zdravotní pojištění jasně rozlišují (podobně jako zákon o daních z příjmu v ust. § 38h), kdo je povinen hradit pojistné (daň) a konkrétně z jakých prostředků je pojistné (daň) hrazeno.
19. Na mnoha místech Rozsudku VS I, tak i předcházejícího rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 190 ICm 3284/2015 (dále jen „**Rozsudek MS I**“), je výslovně uvedeno, že jde o dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance dlužníka za měsíc květen 2014. Jde tedy o naprosto obdobnou situaci, jako v předmětné žalobě vedené proti žalovanému.
20. Žalobce cituje stranu 4 posledního odstavce Rozsudku MS I:

*„V daném případě má soud za to, že dlužník plnil dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění **za zaměstnance dlužníka** za měsíc květen 2014 dle zák. č. 529/1992 Sb. o pojistném na veřejné zdravotní pojištění v platném znění měl tak splnit povinnost danou zvláštním zákonem dle § 111 odst. 2 INSZ. A to za období květen 2014 tedy před zahájením insolvenčního řízení na dlužníka. Odvádění těchto plateb je navíc běžným hospodařením dlužníka, které nezmenšilo jeho majetkovou podstatu a pokud by dlužník tyto platby neprovedl, **neodvedení pojistného za zaměstnance by bylo porušení § 241 trestního zákona a dlužníkovi by hrozilo trestní stíhání za to čemuž tak dlužník za dané období zabránil.**“*
21. Jak v Rozsudku VS I, tak v Rozsudku MS I je výslovně uvedeno, že se jednalo o **část pojistného za zaměstnance**. Proto žalobce již v žalobě argumentoval Rozsudkem VS I

i odkazem na trestní odpovědnost. Argumentaci o případné trestní odpovědnosti přitom VS v Praze odmítl s tím, že trestní odpovědnost nemá vliv na neúčinnost provedené platby a navíc odkazem na judikaturu NS ČR zpochybnil i to, že by neodvedením v dané situaci mohlo k této trestní odpovědnosti dojít (neboť zaměstnavatel - dlužník - byl v úpadku a musel se řídit pravidly insolvenčního zákona). **Podstatné je, že pokud by se nejednalo o pojistné za zaměstnance, pak by vůbec nebyla trestněprávní argumentace relevantní – nezaplacení pojistného za zaměstnavatele totiž není trestné.**

22. Je třeba si uvědomit, že § 241 trestního zákoníku (Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby) zní takto: *Kdo ve větším rozsahu nesplní jako zaměstnavatel nebo plátce svoji zákonnou povinnost odvést za zaměstnance nebo jinou osobu daň, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistné na zdravotní pojištění, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti.*
23. Judikatura NS ČR (např. rozhodnutí č. 30/2001 Sb. rozh. tr.) jasně uvádí, že předpokladem trestní odpovědnosti konkrétní osoby za trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku je, aby **zaměstnavatel svým zaměstnancům z hrubé mzdy skutečně srazil příslušné částky** na povinné odvody, aniž by je dále odvedl.
24. **Jinými slovy – trestní sankce hrozí právě a jen za tu část pojistného (nebo daně), která se odvádí za zaměstnance, která byla sražena z jeho mzdy. Vzhledem ke skutečnosti, že v Rozsudku MS I i Rozsudku VS I bylo případnou trestní odpovědností argumentováno, je tak zřejmé, že Rozsudek VS I se zabýval právě pojistným za zaměstnance.**
25. Další odůvodnění Krajského soudu v Ostravě toho proč Rozsudky VS na věc nedopadají, je naprosto nepřiléhavé – soud rozlišoval, že v případě Rozsudku VS II byl úpadek řešen konkursem a zaměstnancům dlužníka nebyla uhrazena mzda, zatímco v případě Dlužníka je úpadek řešen reorganizací a zaměstnancům mzda uhrazena byla. Mzda a záloha na daň z příjmu zaměstnance jsou pohledávky z odlišných právních titulů, když rovněž jejich prioritní postavení dané InsZ je odlišné. Dle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) InsZ se mzdy uspokojují, bez ohledu na to kdy vznikly, kdykoliv po rozhodnutí o úpadku, zatímco záloha na daň z příjmu zaměstnanců je uspokojována kdykoliv po rozhodnutí o úpadku jen v případě, že vzniklo po rozhodnutí o úpadku. Není tedy podstatné, zda majetková podstata umožňuje či neumožňuje úhradu daně či mzdy – podstatné je, že daňová povinnost vzniká před rozhodnutím o úpadku být hrazena (v souladu s ustanovením § 111 InsZ) nemá, zatímco mzdy (v souladu s ustanovením § 169 odst. 1 písm. a)) ano. Rovněž způsob řešení úpadku dlužníka je pro posouzení ne/účinnosti právních úkonů dlužníka naprosto irelevantní.
26. Vzhledem k výše uvedenému má tak žalobce nadále za to, že Rozsudek VS I (a obdobně i Rozsudek VS II) se na danou věc plně aplikuje, neboť v něm byla řešena naprosto obdobná situace, kdy dlužník odvedl po zahájení insolvenčního řízení pojistné za zaměstnance v rozporu s ustanovením § 111 IZ a Vrchní soud v Praze konstatoval, že šlo o neúčinné právní jednání (provedená platba na účet žalované), stejně mělo být rozhodnuto i v případě zálohy na daň z příjmu. Rozsudky VS představují ustálenou praxi Vrchního soudu v Praze, tedy o to více se Krajský soud v Ostravě měl s touto problematikou přesvědčivě vypořádat.
27. Podle § 13 občanského zákoníku platí, že každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky. Tohoto práva se však žalobci zjevně nedostalo,

když soud v Rozsudku zcela chybně uzavřel, že se VS v Praze nezabýval charakterem povinnosti hradit veřejné pojištění a vysvětlení důvodu odchylky od Rozsudků VS tak zcela ignoroval.

IV.

Peněžní prostředky jako součást majetkové podstaty Dlužníka

28. Krajský soud v Ostravě v Rozsudku odkázal na § 6 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmu, jež zní:

(2) Poplatník s příjmy ze závislé činnosti je dále označen jako "zaměstnanec", plátce příjmu jako "zaměstnavatel".

a na § 38h, dle kterého *(1) Plátce daně vypočte zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti (dále jen "záloha") ze základu pro výpočet zálohy. Tato záloha se spravuje jako daň podle daňového řádu. Základem pro výpočet zálohy je úhrn příjmů ze závislé činnosti zúčtovaný nebo vyplacený poplatníkovi za kalendářní měsíc nebo za zdaňovací období, vyjma příjmů zdanitelných daní vybíranou srážkou sazbou daně podle § 36 a příjmů, které nejsou předmětem daně*

- a) snížený o částky, které jsou od daně osvobozeny, a
b) zvýšený o povinné pojistné.*

(7) Plátce daně je povinen srazit zálohu při výplatě nebo připsání příjmů ze závislé činnosti (dále jen "mzda") poplatníkovi k dobru bez ohledu na to, za kterou dobu se mzda vyplácí. Provádí-li plátce zúčtování mezd měsíčně nebo pravidelně za delší časové období, je povinen srazit zálohu při zúčtování mzdy. Mzdy plynoucí do konce ledna za uplynulé zdaňovací období se zahrnují do základu pro výpočet zálohy v tomto období.

kdy sice Krajský soud v Brně správně uvádí, že [v] případě záloh na DPFOZČ zaměstnanců dlužníka za období měsíce dubna 2016 došlo k zúčtování úhrnu příjmů ze závislé činnosti zaměstnanců podle ust. § 38h odst. 1 zákona o daních z příjmů dne 6. 5. 2016, tedy před rozhodnutím o úpadku dlužníka, nicméně Krajský soud v Ostravě zákon o daních z příjmu vykládá tak, že [l]ze říct, že pohledávky žalovaných, představující zálohy na DPFOZČ placené zaměstnanci prostřednictvím zaměstnavatele jako zúčtovacího místa, vnikly žalovaným za zaměstnanci dlužníka, nikoliv za zaměstnavatelem zdejším dlužníkem a [v] projednávané věci došlo odvedením záloh na DPFOZČ ke splnění povinností zaměstnance vůči správci daně, jenž je pouze plněna prostřednictvím zaměstnavatele, nikoliv k uspokojení pohledávky správce daně vůči dlužníku. Odvedením předmětných záloh na DPFOZČ nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty dlužníka a ke zvýhodnění žalovaných jako věřitelů dlužníka.

29. Tento názor Krajského soudu v Ostravě – když vzhledem k absenci odůvodnění a absenci vypořádání se s řadou argumentů žalobce (jak je níže rozvedeno), se nedá hovořit o argumentaci - však představuje nesprávné právní posouzení věci.
30. Podstatné pro posouzení dané věci je, zda některý právní předpis stanoví, že uvedené prostředky NEJSOU v majetku a dispozici zaměstnavatele - Dlužníka? **Odpověď je jednoduchá – žádný zákon nic takového nestanoví.** Ani zákon o daních z příjmů nestanoví, že by nějaká konkrétní část majetku zaměstnavatele přestala k určitému datu být jeho vlastnictvím, resp. že by nebyla součástí majetkové podstaty Dlužníka. Pak by totiž nemusely správci daně vymáhat „své pohledávky“ po zaměstnavatelích – měly by jasnou část majetku zaměstnavatele alokovanou pro sebe. Toto však neplatí, správci daně samozřejmě pohledávky vymáhají.

31. Pro srovnání žalobce odkazuje např. na ustanovení § 37a horního zákona, který výslovně stanoví, že rezervní prostředky umístěné na zvláštním účtu k zajištění vypořádání důlních škod nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty:
- (6) Peněžní prostředky či jiná aktiva umístěná k tíži zvláštního vázaného účtu podle odstavce 5 nesmějí být předmětem zajištění, **nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty a nepodléhají výkonu rozhodnutí ani exekuci.***
32. Ohledně prostředků k úhradě záloh na daň z příjmu zaměstnanců však takto žádný zákon nestanoví ničeho – není pro ně stanoven jakýkoli zvláštní režim a rozhodně tak nestanoví ani zákon o daních z příjmů.
33. Žalobce opětovně odkazuje na Rozsudek VS I - když se, jak výše rozvedl, právní případy Rozsudky VS řešené shodují s právním případem žalobce v podstatných znacích - kde je výstižně argumentováno takto:
- „V této souvislosti nelze přehlédnout, že právní předpisy ukládají soukromoprávním subjektům řadu finančních (či jiných) povinností a že jistě nebylo úmyslem zákonodárce preferovat bez dalšího všechny závazky dlužníků vůči státu před závazky vůči ostatním věřitelům, neboť to by se podle odvolacího soudu projevilo **výslovně buď v citovaném ustanovení, nebo v zařazení takových závazků dlužníka mezi přednostní pohledávky.** Ostatně to, že plnění na sociální pojištění a státní politiku zaměstnanosti není považováno za plnění dle zvláštního právního předpisu, plyne i z toho, že insolvenční zákon obsahuje v § 168 InsZ výslovnou úpravu podmínek, za nichž mohou být tyto pohledávky v insolvenčním řízení hrazeny, přičemž při opačném výkladu by tato úprava byla nadbytečná.“*
34. Závěr Krajského soudu obsažený v Rozsudku (a tedy i v rámci Doplňujícího rozsudku) tak je chybný již v samotném základu, a lze použít následující jednoduchý argument - **taktéž prostředky určené na mzdy (ze kterých se pojistné strhává) jsou totiž až do okamžiku připsání na účet zaměstnance stále a jen majetkem zaměstnavatele.** Zaměstnanec má za zaměstnavatelem přeci pohledávku (na zaplacení mzdy) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek – **s prostředky na bankovním účtu to přece nemá vůbec nic společného!** Stejně tak má správce daně pohledávku za zaměstnavatelem (od prvního dne měsíce následujícího) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek vůči správci daně (žádné peníze či jiný majetek Dlužníka není zákonem alokovan k uhrazení této pohledávky).
35. Nelze přece tvrdit, že prostředky na jednom bankovním účtu zaměstnavatele (třeba 1 milion Kč) jsou rozděleny (vlastnicky) mezi různé osoby – tedy pokud mají zaměstnanci nárok na výplatu (např. 400 tis. Kč pro všechny), tak že 600 tis. Kč patří zaměstnavateli a 400 tis. Kč už mu nepatří, ale patří zaměstnancům. Taktový závěr je naprosto absurdní a popírá veškerou judikaturu i právní teorii.
36. **Proto logicky ani peněžní prostředky na stejném účtu, jehož majitelem je Dlužník, nemohou být v jakékoli části (zde ve výši platby na daň z příjmu za zaměstnance) majetkem někoho jiného (např. zaměstnanců či správce daně).**
37. Žalobce připomíná, že strany učinily nesporné, že odporované Platby byly učiněny z **bankovního účtu Dlužníka** – takto je tvrzeno v bodu I. odst. 3 žaloby u každé Platby, a tato skutková tvrzení byla ze strany žalovaných učiněna nespornými.
38. Krajský soud se v Rozsudku (a tedy i v rámci Doplňujícího rozsudku) vůbec nevypořádal s následující argumentací žalobce:
- i. Je třeba zdůraznit, že Platby **nebyly provedeny z prostředků zaměstnanců**, nýbrž z prostředků Dlužníka, jedná se o majetek, který až do provedení Plateb nebyl oddělen z majetkové podstaty Dlužníka.

- ii. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné Platby byly uhrazeny z bankovních účtů Dlužníka, je pro posouzení argumentu žalovaných nezbytné zabývat se rovněž povahou prostředků uložených na bankovních účtech.

Ve svém rozsudku ze dne 10.11.2004, sp. zn. 35 Odo 801/2002, který byl publikován i ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS pod číslem 50/2006, se Nejvyšší soud posouzením peněžních prostředků zabýval, když uvedl: „*Peněžní prostředky na účtu vedeném peněžním ústavem na základě smlouvy o běžném účtu nebo na základě smlouvy o vkladovém účtu z tohoto pohledu nejsou v majetku majitele účtu, v jehož prospěch byl tento účet zřízen, nýbrž v majetku peněžního ústavu. Oprávnění majitele účtu, spočívající v tom, aby na základě jeho příkazu byly vyplaceny peněžní prostředky z účtu u peněžního ústavu, totiž představuje, jak výše uvedeno, pouze pohledávku z účtu u peněžního ústavu. Jinak řečeno, nejde o „věc“, nýbrž o „nárok majitele účtu na výplatu peněžních prostředků z tohoto účtu“ (pohledávku z účtu) při splnění sjednaných podmínek. Z výše uvedeného vyplývá mimo jiné to, že je nerozhodné, komu náležely peněžní prostředky uložené na účet (vyjma účelově určených prostředků podle § 310 o. s. ř.), **podstatná z tohoto hlediska je jediná skutečnost, kdo je majitelem účtu, neboť jediné on má pohledávku z účtu u peněžního ústavu.**“*

- iii. K otázce, komu svědčí dispoziční oprávnění k peněžním prostředkům uloženým na běžném účtu, se Nejvyšší soud ČR výstižně vyjádřil i např. ve svém rozsudku ze dne 18.10.2007, sp.zn. 21 Cdo 1219/2006: „*Na základě smlouvy o běžném nebo vkladovém účtu je peněžní ústav povinen přijmout na účet peněžité vklady učiněné majitelem účtu nebo platby uskutečněné v jeho prospěch bez zřetele k tomu, kdo je majitelem peněžních prostředků, které se tímto způsobem na účet ukládají. Při provádění výplat z účtu se peněžní ústav řídí pokyny (event. písemnými příkazy) majitele účtu; skutečnost, kdo byl majitelem peněžních prostředků uložených na účtu, tu opět není významná. Uzavřením smlouvy vzniká mezi peněžním ústavem a majitelem účtu dvoustranný závazkový právní vztah, který je mimo jiné charakterizován tím, že peněžní ústav je **povinen přijímat na účet peněžité vklady nebo platby** uskutečněné ve prospěch majitele účtu a ze zůstatku účtu platit úroky, že majitel vkladového účtu je povinen vložit na účet peněžní prostředky a přenechat jejich využití peněžnímu ústavu, že peněžní ústav je **povinen** podle písemného příkazu majitele běžného účtu nebo při splnění podmínek stanovených ve smlouvě mu **vyplatit požadovanou částku nebo uskutečnit jeho jménem platby jím určeným osobám**, že peněžní ústav je povinen po uplynutí sjednané doby nebo po účinnosti výpovědi vyplatit majiteli vkladového účtu uvolněné peněžní prostředky a že peněžní ústav je povinen po zániku smlouvy vyplatit majiteli účtu zůstatek účtu. Za „majitele účtu“ je třeba z pohledu ustanovení obchodního zákoníku o běžném a vkladovém účtu považovat **osobu, pro kterou peněžní ústav zřídil na základě smlouvy účet.**“*
- iv. Uhrazením Plateb tak fakticky došlo k tomu, že příslušná banka ze svého majetku poskytla peněžité plnění ve prospěch žalovaných a Dlužníkova pohledávka za bankou tak byla snížena o výši tohoto plnění. Vzhledem k výše uvedené judikatuře je **majitelem pohledávky vždy osoba, pro kterou banka zřídila příslušný účet na základě smlouvy o běžném účtu.** Nelze tak dovozovat, že „část“ pohledávky z účtu Dlužníka za bankou byla v majetku jednotlivých zaměstnanců.
- v. Odlišný závěr by však nebyl dán ani v případě, že by byly Platby uhrazeny v hotovosti, když lze odkázat na Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.12.2005, sp. zn. 29 Odo 1005/2003: „*V právní teorii rovněž není pochyb o tom, že věci v právním smyslu (a to - v intencích § 119 odst. 1 obč. zák. - věci movitou) jsou i peníze jako zákonné platidlo. Jde o věci určené druhově (jež se neurčují počtem platidel, nýbrž*

počtem peněžních jednotek těmito platidly vyjádřených). Myslitelné však je i jednotlivé určení peněz (např. úschova bankovek určených jejich čísly, mince ve sbírce apod.) - srov. k tomu v první teorii např. Knapp., V. a kol.: Občanské právo hmotné. Svazek L, 1. vydání, Praha, CODEX 1995, str. 146. Stejně tak se ovšem nepochybuje o tom, že ochranu vlastnického práva k penězům proti tomu, kdo je neoprávněně zadržuje, lze vlastníku přiznat, jen jde-li o peníze jednotlivě určitelné (individualizovatelné) a tím, jak jsou označeny, v majetku toho, kdo je vlastníku zadržuje, rozpoznatelné.“ na základě této skutečnosti Nejvyšší soud ČR dospívá k závěru „V konkursu vedeném na majetek banky se osoba, která bance svěřila peněžní prostředky za účelem uskutečnění platebního styku, nebo osoba, která bance svěřila peněžní prostředky jako vklad, nemůže domáhat vrácení těchto peněz vylučovací žalobou podle § 19 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, z titulu vlastnického práva; jde o pohledávku, která musí být přihlášena do konkursu postupem podle § 20 a násl. uvedeného zákona.“

Analogickou interpretací citovaného rozsudku se nezbytně musí dojít k závěru, že ani peněžní prostředky v majetkové podstatě nelze jakkoli dělit, a určovat, že snad část prostředků je ve vlastnictví jiné osoby, když druhově určené věci (peněžní prostředky) nelze v majetku rozpoznat.

39. **S ohledem na (veškerou) výše uvedenou argumentaci žalobce je zřejmé, že peněžní prostředky zaplacené Dlužníkem na účet žalovaných (Platby) nemohly být peněžními prostředky zaměstnanců (jak dovozuje soud prvního stupně), ale zcela logicky byly součástí majetkové podstaty Dlužníka.**

V.

Pohledávka správce daně za zaměstnancem

40. Jak již bylo výše uvedeno, Krajský soud v Ostravě v Rozsudku (a tedy i v rámci Doplňujícího rozsudku) dovodil, že záloha na daň z příjmu zaměstnanců je pohledávkou správce daně za zaměstnanci Dlužníka, nikoliv pohledávkou správce daně za Dlužníkem a tedy zaplacením předmětných záloh nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty Dlužníka a ke zvýhodnění žalovaných jako věřitelů Dlužníka – když není věřitelem Dlužníka, ale zaměstnanců.
41. Tento výklad považuje žalobce za zcela rozporný s obecně přijímaným a judikovaným výkladem povinností (závazků) daných předmětnými veřejnými předpisy (zákonem o daních z příjmů).
42. Tento výklad není opřen o jakékoli ustanovení jakéhokoli právního předpisu – jde o ničím nepodložené tvrzení soudu. Zaměstnanec není dlužníkem správce daně, ani ručitelem – takový status a zároveň povinnosti by mu musel zaměstnanci ukládat zákon, a to neukládá.
43. Žalobci není známo jediné rozhodnutí soudů ČR (ani správce daně), jímž by bylo rozhodnuto o povinnosti zaměstnance hradit zálohy na daň z příjmu zaměstnanců přímo správci daně, tedy rozhodnutí, jež by řešilo žalobu na zaplacení podané ze strany správce daně vůči zaměstnanci. Toto je však absurdní faktický důsledek výkladu, jež podal Krajský soud v Ostravě v Rozsudku.

VI.

Vrchní soud Olomouc – kauza VZP

44. V obdobném případě, který řešil Krajský soud v Ostravě – odpůřící žaloba proti žalovanému Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, sp.zn. 32ICm 2328/2017, došlo u Vrchního soudu v Olomouci dne 28.3.2018 k vyhlášení rozsudku č.j. 14VSOL 50/2018-78, kterým odvolací soud zcela změnil rozsudek soudu prvního stupně a dal za pravdu žalobci z pohledu

argumentace a kvalifikace neúčinných právních jednání – plateb Dlužníka. Předmětný rozsudek Vrchního soudu v Olomouci nabyl právní moci dne 10.5.2018. V dalších obdobných řízeních rozhodoval Vrchní soud zcela konzistentně. Lze odkázat na rozsudky Vrchního soudu v Olomouci např. č.j. 11 VSOL 150/2018 – 80, který nabyl právní moc 29.6.2018, č.j. 14 VSOL 151/2018-60, který nabyl právní moc 11.6.2018, či rozsudek č.j. 13 VSOL 145/2018-76 pravomocný od 10.9.2018.

45. Vzhledem k tomu, že odvolací Vrchní soud v Olomouci konstantě vždy vyhověl všem dosud projednávaným odpůřčím žalobám insolvenčního správce podaným na velmi podobném skutkovém základu (plnění na pohledávky vzniklé před zahájením ins. řízení po jeho zahájení s tvrzenou neúčinností podle §111 insolvenčního zákona), má žalobce za to, že by v dané věci mělo být rozhodnuto stejně, neboť argumentace Vrchního soudu v Olomouci je plně použitelná i na danou věc.

VII. Závěr

46. S ohledem na výše uvedené a vzhledem k tomu, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, avšak skutkový stav byl ze strany soudu prvního stupně zjištěn správně a je mezi stranami nesporným, má žalobce za to, že jsou dány podmínky ke změně Doplnujícího rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 32 ICm 2315/2017-121 ze dne 15.1.2019, a proto žalobce navrhuje, aby odvolací soud rozhodl takto:

Doplnující rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 32 ICm 2315/2017-121 ze dne 15.1.2019 se mění

- i) ve výroku I. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1.264.678,- Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalovaného č. 1 č. ú. 000713- 0077628031/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému č. 1 se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1.264.678,- Kč.
- ii) ve výroku II. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 6.030,- Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalovaného č. 1 č. ú. 000713- 0077628031/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému č. 1 se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 6.030,- Kč.
- iii) ve výroku III. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2.751.707,- Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalovaného č. 1 č. ú. 000713- 0077620021/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému č. 1 se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2.751.707,- Kč.
- iv) ve výroku IV. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2.025,- Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalovaného č. 1 č. ú. 000720- 0077620021/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému č. 1 se ukládá zaplatit žalobci do

majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2.025,- Kč.

- v) ve výroku V. tak, že žalovaní jsou povinni uhradit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku.**

Podáno s účtou

Za Ing. Lee Loudu

insolvenčního správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci

Digitálně podepsal
JUDr. Dušan Dvořák